ЗОРЯ ГАЛИЦКА.

ЛЬВÔВЪ. СЕРЕДА **Ч. 43.** ДНЯ 18/30 МАЯ 1849.

Выходитъ два разы на тыждень въ Середȣ и въ Сȣботȣ. Цѣна чвертьрочна для ôдбераюшыхъ въ Редакціи 1 ренъ. 15 кр. срѣб.; для отрымȣющихъ черезъ почты 1 ренъ: 35 кр. срб; цѣна пôврочна для ôдберающихъ въ Редакціи 2 ренъ: 30 кр. ср.; для отрымȣющихъ черезъ почты 3 ренъ. 10 кр. ср.

Зъ Рады Головнои до Честныхъ Громадъ.

Зъ давныхъ давенъ точилися споры междȣ громадами и ихъ давными панами о грȣнта и лѣсы. По всѣхъ сȣдахъ бȣло повно скаргъ въ тôмъ предметѣ занесеныхъ; слѣдство тягнȣлося кôлька десятокъ лѣтъ, а громады найчастше не могли ся доправȣвати. Якъ настала тамтого рокȣ оуставa свободы, и стала бȣти Головна Рȣска Рада, то зо всѣхъ сторонъ нашого краю оудавалися и громады и поединчи господарѣ до неи, абы она зо своей стороны до Высокого Правительства предложила и попирала ихъ скарги на крывды въ грȣнтахъ, пасовискахъ, опалѣ и лѣсахъ. Що Рада Головна въ тôмъ взглядѣ чинила, и якъ она давнѣйше въ тôмъ взглядѣ до соймȣ, а теперъ до міністерства писала, показȣеся зъ слѣдȣющого перевода тыхъ прошеній на рȣскій языкъ:

ПРОШЕНІЕ

Головнои Рȣскои Рады зъ причины ôтнятыхъ селянамъ грȣнтôвъ до Соймȣ подане.

За надто великіи должности, розмантіи принȣждающіи роботы и непевнôсть посѣдана земского бȣли причинами нȣжденного состояня, въ котрôмъ галицкіи селяне ôтъ давенъ давна находилися. Польске законодательство и оустроенье внȣтренного краевого правленія не подавали селянамъ нѣякого покровительства противъ силовôльствȣ и несправедливымъ требованьямъ панôвъ; про тое при недостаткȣ безпеченьства особы и имѣнія бȣла старанность селянина первои необходимои основы позбавлена.

Австрійске правительство поставило пôдданныхъ земскихъ посѣдателѣвъ пôдъ защитȣ законôвъ, и старалося, ихъ имѣнье ôтъ самовôльныхъ напастей и самовластныхъ помноженій и пôдвисшеній должностей хоронити. Въ тôй касательности выданй сȣть многи полезніи розпоряджена, и пôдданымъ многи вещественнй полекшена оучинени.

Панщина осталась ажъ до послѣдныхъ временъ, и бȣла слѣдствьемъ новѣйшихъ произшествій и разомъ съ прочими оурбаріальными должностями знесена. — Можна такожъ надѣятись, що при загаданôмъ вопросѣ вынадгородженья земскихъ панôвъ, вопросе пôдданчe право лѣсового врȣбȣи право пасовиска про пользȣ

пôдданыхъ хоронене и оутверджене бȣде, бо тое слȣжебництво становитъ вещественнȣю цѣлости пôдданчого выпосаженѧ приналежнȣю часть, и бо громады въ пользованьюсѧ тымъ правомъ ôтъ непамѧтныхъ часôвъ находѧщïисѧ черезъ знесенье тыхъ правъ слȣжебництва въ найнȣжденнѣйше и нестерпиме состоѧнье поставлени бȣлибы, особливо, же грȣнтове выпосаженье галицкихъ пôдданыхъ звычайно маловажне и при взмагаючихсѧ потребахъ до прокормленьѧ многочисленныхъ родинъ недостаточне естъ, бо прочомъ галицкомȣ селѧнови окрôмъ земледѣльства рѣдко де ѩкïй слȣчай иншого заробкȣ, иншои заслȣги придараесѧ,

Истинне головне лихо, на поединчихъ селѧнахъ и цѣлыхъ громадахъ тѧжаще, основуесѧ на такъ многихъ жалобахъ о ôтнѧтье грȣнтôвъ, котрû ôтъ колькохъ десѧтокъ лѣтъ въ изслѣдованью тѧгаютсѧ и конечного, опредѣленного рѣшенïѧ дождатись не могȣтъ.

Домïнïѧмъ заборонено пôдданчими грȣнтами самовластно, зъ ѩкои нибȣдь причины орȣдовати, и приказано, що грȣнта сельски (рȣстикальнû) такъ кȣпленû ѩкъ и некȣпленû на домïнïкальне оупотребленье занѧтû бȣти не могȣтъ, але всегда пôдданымъ оставленû бȣти мȣсѧтъ, що при спорахъ меже панами и пôддаными, де иде справа о грȣнта выпосаженьѧ (дотацïи), або нероздѣлимû рȣстикально оуподаткованû сельскû грȣнта, — зарôвно такожъ, ѩкъ и пôзнѣйше грȣнта черезъ оуговоры, населенье, закȣпленье або замѣнȣ, законно израджающïи (легализȣющïи) грȣнтами сельскими сталисѧ, неокоерблена цѣлость пôдданчихъ грȣнтôвъ оудержана, а ôтнѧтïи части поверненû бȣти повиннû.

Але зважившû тое, що законы самïи ще нѣѩкои охороны не даютъ, и що панамъ, до самовластного дѣланьѧ и оуправланьѧ пôдданчими грȣнтами привыкшимъ, черезъ оустановленïѧ о сȣдопроизводствѣ въ справахъ пôдданчихъ свободнѣйшïй дѣйствокрȣгъ оставленый, и черезъ выконыванье опекȣнчого, сȣдебного вѣдомства большое владѣнье признане естъ: такъ мȣсѣло настȣпити, що на вздоръ всякимъ длѧ охороны пôдданчого выпосаженѧ сȣществȣющимъ полезнымъ запрещенïѧмъ, многû громадски пасовиска, громадски лѣсы, цѣлû грȣнта селѧнôвъ, або иняже части, черезъ безправнû ôтнѧтïѧ, подѣлы, замѣны грȣнтôвъ и выгнененïѧ пôдданыхъ, на оупотребленье паньске истинно забранû, и селѧнамъ выдертû зôстали.

Дȣже велика часть сельского имѣнïѧ перейшла въ той способъ въ неправне посѣданье панôвъ, котрû особливо при подѣлахъ паньскихъ имѣнïй свое грȣнтове владѣнïе на щетъ пôдданыхъ позпросторонѧти старалисѧ.

Пôдданû зносили тïи нарȣшеньѧ своихъ правъ терпеливо, бо имъ прислȣжало пôдлѧ законôвъ пôдданчихъ лише право жалобы. —

Пôдданый бȣвъ долженъ, свою жалобȣ на оукривленье — до домïнïи, котра сама его покрывдыла, подати; ажъ тогди, коли тое оусилованье безъ оуспѣхȣ осталосѧ, бȣло емȣ свободно оу сȣдôвъ правительныхъ приписаною постепенною дорогою свого права доходити.

(Продолженье настȣпитъ.)

90ое Засѣданïе Головнои Рады днѧ 13/25 Маѧ.

Выдѣлы, котри сѧ народнымъ фестиномъ занимали, зôстали возвани зложити рахȣнки зъ поверненыхъ собѣ на выдатки грошей. Оухвалила Рада, абы крестики на памѧть 3/15 Маѧ длѧ предсѣдателей Радъ казати зробити срȣбрнû. — Маïоръ и комендантъ баталïонȣ рȣскихъ стрѣльцѣвъ гôрскихъ прïйшовъ завѣдомиты Радȣ, що не способъ естъ достати сȣкна темночервонавого на гȣньки длѧ стрѣльцѣвъ, и що не позôстае нѣчого иншого, ѩкъ попередно оужити на тïи гȣньки сȣкна сивавого, котрого тȣтка легко достати можна — и тое лише на такъ довгïй часъ,

доки темночервонаве сукно не буде выроблене. — Г. Г. Прокопчицъ и Коруннскій по своемъ желанію зостали приймлени на членôвъ Рады. — Читалося по тôмъ поданіе до Міністерства о установлене комісіи для розсудженя спорôвъ о грунта, леса и пасовиска бувшимъ пôдданымъ черезъ домінія пообдираніи. (Такъ тое, яко и попереднейше поданіе буде въ Зорѣ печатане.) — На внесенье Г. Лавровского (ниже тутка напечатане) завозвавъ Всеч. Кузьемскій Раду, абы ся на нещасливыхъ Сербôвъ складками причинила. — В. Гêровскій робивъ увагу, що въ декотрыхъ выписаныхъ конкурсахъ на обсадженье месць урядническихъ въ восточной Галиччинѣ вымагаеся тôлько умѣти мову польску або руску; вносилъ про тое, просити правительство, абы кождый убѣгатель о урядъ умѣвъ конечне и языкъ рускій. — Г. Прокопчицъ звертае увагу на тое, що при тутейшôмъ Гимназіумъ опорожнене месце професора. Поневаже будутъ ся запевне и такіи о тое месце убѣгати, котри языка руского не умѣютъ, а однакожъ си може якое свѣдѣтельство письменное, що зробили добрый попись зъ руского языка, выстарати можутъ: вносиль про тое просити міністерство, абы самое свѣдоцтво зъ руского языка для такихъ убѣгателѣвъ не было достаточное, но абы такій убѣгатель устный и письменный попись при самôмъ конкурсѣ робивъ зъ руского языка такъ, якъ зъ другихъ предметôвъ. — Ч. Трещаковскій зробивъ увагу, що свята рускій вô Львовѣ не заховуются, а именно, що на Вознесеніе торги и роботы публичне тутъ ся ôдбували. Г. Кузьемскій оповѣдчивъ, що о тôмъ подано до Собору епископского въ Вѣдню. — Павенцкій робить увагу, що ôдъ всѣхъ, котри не суть греческого обряду, не можна вымагати, абы они нашій свята святкували, такъ якъ ôдъ насъ не повинно ся вымагати, абы мы латиньскій свята обходили. Отожъ якъ Русини повинни мати право на латиньскій свята вô Львовѣ склепы отворити и продавати: то такое самое право треба и всѣмъ, котри не сутъ нашого обряду, лишити. Зъ рештою рускій селяни по селахъ латиньски свята не обходятъ и робятъ въ поли; не можна про тое вымагати, абы всѣ Латинники во Львовѣ до насъ, десмо въ меншости, стосувалися; тое все выплывати здаеся зъ §. 1. „Правъ засадныхъ," въ котрôмъ полная свобода вѣры кождому забезпечена. — (На тôмъ скôнчило ся заседаніе.)

Внесенье Г. Лавровского:

Зô всѣхъ письмъ повременныхъ вычитати можна, якъ великіи и тяжки нещастя утерпѣли нашій братя въ Сербской Воеводинѣ; а однакъ всѣмъ намъ совершенно звѣстно, якъ крѣпко выступивъ сей храбрый народъ противъ олигархической Мадярщинѣ и якъ много здѣлавъ.

Въ слѣдство нещастной вôйны на Угорщинѣ той народъ о добро цѣлои Австріи такъ заслуженый нынѣ страстнôшу гоненію Мадярôвъ пôдверженый, вытягае ко всѣмъ Славянамъ свои руки о помôчь взываючій.

Честній Русини! Не будьможъ послѣдными, где иде о принесенье помочи для терпящихъ братій нашыхъ! Розрѣшѣмеся симъ способомъ ôдъ солодкои обовязанности ко братамъ! а помочествуючи имъ окажѣмъ привязанность до Свѣтлѣйшого Цѣсаря и до цѣлои державы, для котрои они пôднесли оружіе.

Въ сѣмъ намѣренію предкладаю складку, на котрую офѣрую 1 червон. золот. оставляючи Всечестной Радѣ ко присовѣтованю иншихъ средствъ потребни здѣлати заведенія.

Въ слѣдство того внесенія розпочала ся складка меже членами Головнои Рады. Сподѣваемося, що за прикладомъ тутейшихъ Русинôвъ пôйдутъ и по Радахъ моменшихъ; просимо про тое ЧЧ. Предсѣдателѣвъ Радъ

поменшихъ складками на тую цѣль займитися и тїи до Весчест. Председателя Кузьемского надослати хотѣти. Складки тїи пошлютъ ся на свое мѣсце; имена ЧЧ. дателѣвъ будутъ напечатанї.

СПРАВЫ КРАЕВЇ.

Вѣдень 24 Мая. Днесь повернули сюдъ Е. В. цѣсарь зъ Варшавы черезъ Голомбцъ.

Прага 25 Мая. Е. В. цѣсаръ Фердинандъ выѣхали днесь въ дорогу до Инсбрука.

Краковъ 19. Мая. Извѣстно естъ, що ц. русске правительство свое прїязне смышленье объявило своею безкорыстливостїю, съ якою своимъ для нашои услуги призначеньнымъ войскамъ муку и все, що до житья потребне, зъ пограничныхъ рускихъ областей довози типриказуе. Теперь доносятъ изъ урядѣ, що Е. Свѣтлость князь Пашкевичь до всѣхъ таможныхъ урядовъ вздовжъ австрїйской границѣ выдавъ приказъ, щобъ ани за овесъ, ни за иншу пашню таможнои оплаты не одберати; про тое впровадженье всякого збожа естъ слободне.

Берно 19 Мая. Отправа славяньскои службы Божои на Велеградѣ во четь и память С. С. Кирилла и Медодїя Апостоловъ Славянъ, котру Соймовники на мѣсяць Май были призначили, отбулися торжественно по православномѣ законѣ черезъ благочестивыхъ священниковъ съ армїею рускою прибувшихъ. — Пишутъ зъ Градища, що селяне съ рускими воинами въ найкращомъ братерскомъ согласїю живутъ, полюбовавши собѣ взаимно свой такъ близкїй выговоръ своихъ побратимчихъ языковъ.

Подля донесенїй зъ Орсовы почався тамъ 12. и 13. с. м. проходъ войскъ рускихъ. До 14. с. м. войшло ихъ уже 30,000 мужа. Въ загалѣ прїйшло зъ Молдовы и Волощины 66,000 м войска руского до Семигороду и Банату

Осѣкъ 13. Мая. Банъ Елачичь пробуває теперь въ Сирмїи, и робитъ великїи приготовленя до надходящой борбы, котру приступно розпочати замышляє. Перцель, знать побоявшися его поближа, опустивъ Панчову самовольно. Оружна сила, яков Банъ владѣє, кажутъ, выноситъ съ Сербами вкупно до 70,000 м.

СПРАВЫ ЗАГРАНИЧНЇ

Зъ Яссъ приходятъ вѣсти вѣроятнї, черезъ многихъ потвердженї, що Михаилъ Штурдза Господаръ Молдовы въ короткомъ часѣ буде отъ престола отсадженый. Бустем-Бей має уже изъ Стамбула вести ферманъ отсадженья его. Въ народѣ возлюбленый Грегорица Гика естъ Каймакамомъ (намѣстникомъ) именованый.

Соборъ франкофуртскїй слѣдствомъ послѣднихъ, средоточную власть изрушающихъ рѣшенїй, прїйшовъ къ своей кончинѣ борше, якъ того надѣятись було можна. Уже на засѣданїю 22. цѣле собранье не мало въ собѣ рѣшительного числа членовъ: 75 членовъ, межи ними Гагернъ и Далманъ по части освѣдчившися, по части безъ освѣдченїй, выступили. Въ намѣренїю, щобъ цѣлу мотнину розмотати, рѣшилася лѣва сторона вѣнець цѣсарства Нѣмоты королеви баварскому отдати, и надѣвався, що онъ той символь изомленїя прїйме. — Тымчасомъ правительства стягаютъ силы военнї окрестъ Франкофурта — котрї уже до 60,000 м. взмоглися. Архикнязь Намѣстникъ уже приготовився на той случай, якбы прїйшло, нагле выѣзджати.

Всячина.

Паѵкъ, муха й синица.

Коль почало соньце грѣти
Выйшовъ паѵкъ зъ дому,
Позаставлявъ свои сѣти
Не рекл҄ши нѣкому.

Самъ до шпары знова влѣзл҄ши
Скоро выглядае,
Цы до его сѣти ближше
Що-сь не прибуває.

Ажъ тȣ муха нещастная
Въ лотȣ ся спинила,
Й на зрадȣ небачная
Жита-сь позбавила.

Бо такъ дуже тонко тканѝ
Сѣтки паѵковѝ,
Що ихъ трудно розпознати
Бачнѣйшой головѣ.

Коль такъ муха въ пропасть впала
Паѵкъ потѣшивъ ся,
И кровь зъ неи высысати
Заразъ поспѣшивъ ся.

Такъ то-й людемъ ихъ вороги
Сѣти заставляютъ
Та невиннымъ средъ дороги
Дыбы накладаютъ.

Томȣ тра намъ брата мой
Острожными быти;
Щобъ якъ муха нещастнои
Доли не дожити.

Хоть не выйшла паѵкови
Гладко тая зрада;
Бо на обоихъ головы
Стала тайна рада.

Бо ôдъ давна ся дивила
Синиця на тое:
А коль добрȣ хвилю взрѣла,
Ликнула обое.

Такъ! где еденъ на другого
Сварить, вызывае;
Третый прийде и зъ кождого
Користь потягае.

Е. Г.

Господарство сельске.

О способахъ, якими можна бульбȣ (картофлю) ôдъ гнитя на при̂шлость забезпечити.

(Продолженье.)

Назначивши тую причинȣ псованя ся бульбы, вже можна внести, же, абы бульбȣ ôдъ псованя ся заховати, требабы:

1. На садженье такій ґатунокъ бульбы брати, котрый мае лупинȣ грубȣ, твердȣ; а прото озима буде безпечнѣйша, якъ вчесна.

2. Треба, абы бульба на садженье призначена була нейно добре стиглою, але и сухою, бо стигла мае на собѣ грубшȣ шкѣрȣ, а до сухои не причепится насѣня зъ гнилизны и для того треба бульбȣ передъ садженьемъ добре высушити: чимъ сухійша, (хотьбы и зôвяла) тымъ безпечнійша.

3. Старати ся вчесне на веснѣ, скоро ино можна, садити; бо чимъ вчеснѣйше бульба рости зачне, тымъ старше, твердѣйше буде мати била при спекахъ, котрѝ оу насъ звыклѣ въ мѣсяцахъ Липцю, и Серпни найбôльшѝ бываютъ, и розширȣваню ся згнилизны найлѣпше спрїяютъ.

4. Выберати на бульбȣ поле нове, неуживане, або и таке, на котрôмъ бульба саджена була, але не гнила, а не садити на та-

кôмъ, на котрôмъ самôмъ, або побôчь него тамтого рокȣ гнила, бо на такихъ полѧхъ много насѣнѧ напрѧтало сѧ, котре при найменшôй приѧзности длѧ себе пріймити сѧ, и бȣльбȣ або цѣлкомъ або по части знищити може.

Але всѣми тыми доси описаными способами не може ще бȣльба цѣлкомъ забезпечена бȣти ôдъ псованѧ сѧ. — Бо, а) при такъ дȣже розмноженôмъ насѣню згнилизны черезъ псованье сѧ бȣльбы въ перейшлыхъ рокахъ, може оно дȣже легко на кождôмъ поли воздȣхомъ бȣти занесене въ кождôмъ часѣ, чи передъ ораньемъ, чи передъ садженьемъ, обгортаньемъ бȣльбы, або ажъ на выросле бȣльбовинье, а таки легко черезъ переоранье, або обгортанье до самого глȣба посадженого, до самого корѣнѧ, дôстати сѧ, и если тое або вохке посаджене, або черезъ слотȣ змокрѣе и вохкости въ себе натѧгне, то и легко до него сѧ причепити, пріймити и цѣлкомъ знищити може; б) также томȣ, що мокрогорѧче або парне повѣтре, котре найбôльше розвыванью и розшированью сѧ згнилизны спріѧе певно въ лѣтѣ, (коли бȣльба вчесне посаджена вже велике старе билѧ мае), але и на веснѣ, а то власне въ той самъ часъ лȣчити сѧ може, коли бȣльба при найлѣпшôмъ возростѣ найделикатнѣйше лȣпина на вилю и при найповнѣйшихъ сокахъ (найбôльше вохкости въ собѣ) насѣню згнилизны найприступнѣйша его пріиманю и розшированю сѧ найлѣпше оуспособлена е.

Абы бȣльбȣ цѣлкомъ и на певно ôдъ гнитьѧ забезпечити, треба ю такъ приспособити, абы мала сама въ собѣ тіи соки, котри̂ згнилизны недопȣскаютъ; або треба поле, на котрôмъ сѧ садитъ, такъ приспособити, абы зъ него бȣльба таки̂ соки въ себе тѧгнȣти могла. Такимъ средствомъ бȣльбȣ або поле приспособлѧющимъ, абы згнилизны не допȣскали, е с ô л ь.

Е то певна, вѣками стверджена правда, що сôль е певнымъ средствомъ захованѧ рѣчей ôдъ гнилизны. Всѣ тѣла органични̂, котри̂ єно зôпсованю и гнитью пôдлѧгаютъ солею въ цѣлости заховати можна. Знае тое кождый Ґосподарь, кожда Ґаздынѧ, котри̂, абы заховати рѣчи въ Ґосподарствѣ потрѣбни̂, мѧсо, шинкȣ, солонинȣ, масло, сыръ и огерки и т. п. солею ихъ заправлѧютъ. Певна также е рѣчь, що сôль раны тѣла человѣческого, ôдъ згнилизны заховȣе; также на задавнени̂, розгнити̂, що разъ ôдновлѧючисѧ раны, найскȣтечнѣйша кȣпель морска або изъ соровицѣ. То само на всѧки̂ раны спаренѧ; и припроваджȣе до найборшого загоенѧ. (Чогомъ вже самъ неразъ досвѣдчивъ особливе при старыхъ седнахъ, котри̂ по оужитью инших лѣкарствъ чимъ разъ гôрше гнили, а за змитьемъ ихъ теплою ропою три до чотыре разы скоро сѧ загоювали). Сôль гȣбитъ и нищитъ мало не всѣ животни̂ червы, хробаки и т. п. котри рослинамъ шкодливи̂ сȣтъ, ихъ псȣютъ, або нищатъ. Нарештѣ, описы стверджаютъ и тое, що тѣла человѣчески̂, звѣрôвъ, птахъ, або рослины въ соли або въ водѣ солени̂ вѣки цѣли̂ незôпсоваными пероховати сѧ дадȣтъ.

Тото все, що сѧ доси сказало, повиннобы о тôмъ переконати, що сôль и бȣльбȣ ôдъ гнитьѧ заховати повиннабы. Слѣдȣючи̂ особливи доводы оусȣнȣтъ всѧке въ тôмъ взглѧдѣ сомнѣніе.

Іше. Сôль заховȣе дерево ôдъ псованѧ черезъ подôбный рôдъ рослинъ, черезъ гȣбкȣ домовȣ. Ґазета сельска (Dorfzeitung) выходѧща въ Липскȣ въ Ч. 51. зъ рокȣ 1847, каже: абы помѣстъ черезъ домовȣ гȣбкȣ (Hausſchwamm) зôпсованый ôтдерти, соли на землю особливе коло лѣґарѣвъ насипати; а запевнае, що сѧ гȣбка бôльше непоѧвитъ. Що сѧ оу мене скȣткомъ ствердило; бо коли въ перейшлôмъ роцѣ въ церквѣ тȣтейшôй въ крȣхтѣ така гȣбка коло фȣтрованѧ зъ пôдъ помостȣ выросла и кôлька разы здирана вырастати чимъ разъ ширше непереставала, казавемъ соли въ водѣ розпȣстити и тоти̂ мѣсцѧ, де

губка росла намастити; а вже ся больше въ томъ мѣсци не показала, хоть поблизко, де не було ропою намащено, зновъ выросла — зъ чого внести можна, що соль, насѣнья тое губки и корѣня цѣлкомъ нищитъ а тое можна на певно и о насѣню губки и о згнилизнѣ бульбы выповѣсти, бо

2ге. и бульба заражена, надгнила, помочена въ ропѣ зо соли вже дальше не гнила, кромѣ того вже и тое досвѣдченьемъ ствержене; що

3тє. Соль ужита при садженю бульбы, юдъ псована заховуе. — Описъ такихъ досвѣдченъ починеныхъ особливе въ Англіи дае тая сама Газ. сельска зъ р. 1848. Ч. 24. — Початокъ того артикулу умѣщаю ту до слова: „Въ Англіи судятъ, що е вынайденый „способъ котрый 1) напевно бульбу одъ хоро„бы боронитъ; 2) одъ кождого, що бульбу „садитъ, ужитый бути може; 3) недорого „коштуе а 4) всюди го легко набути можна. „Таке средство до уделеныхъ вѣдомостей „зъ Англіи знайдено въ звичайной соли. — „Перша вѣдомость: John Lee (Юнъ Лее) „торгуючій огородникъ зъ Борчестеръ спосте„рѣгъ, що его бульбы въ р. 1845, при ко„трыхъ соли уживавъ, здорови зостали, ко„ли решта его збору, де соли неуживане, одъ „хоробы дуже пошкоджена була. Потому „зробивъ въ р. 1846 слѣдуюче досвѣдченье: Ку„сень грунту подлои пѣсковатои землѣ спра„вивъ весь однако, на одной пайцѣ того „грунту уживъ мишанины зъ вапна и саджи, „зъ котрои при садженю бульбы по трохи въ „ямки сыпавъ. При другой пайцѣ уживъ „мѣсто тои мѣшанины солы на той самъ „способъ, а позосталый грунтъ зоставъ безъ „такои тучнои приправы.

(Продольжене наступитъ.)

IV. Списъ

жертвуючихъ на религійно-народный празникъ дня 3го Мая 1849 року.

Городъ Коломыя съ Свящ. 3 ЗР. Гр. Хлѣвичина Польного 5 ЗР. Гр. Княже съ Свящ. 5 ЗР. Гр. Сѣмаковка съ Свящ. 3 ЗР. Гр. Жидачовъ зъ Свящ. 5 ЗР. 8 к. Гр. Жаворовки съ Свящ. 2 ЗР. 6 к. Гр. Тучапы и Дрогасимовъ 8 ЗР. 13 к. Гр. Рожновъ 5 ЗР. 30 к. Гр. Малеховъ 4 ЗР. 51 к. Гр. Лентовна 2 ЗР. 38 к. Городъ Перемышль 10 ЗР. 57 к. Гр. Накло 2 ЗР. 36 к. Гр. Буцовъ 6 ЗР. Гр. Вышатичи 7 ЗР. 36 к. Гр. Поздачъ 3 ЗР. 12 к. Гр. Волошаны 5 ЗР. Гр. Мальковичи 2 ЗР. Гр. Стубно 5 ЗР. 32 к. Гр. Ригоровичѣ 5 ЗР. Гр. Валява 3 ЗР. Гр. Дусвачи 2 ЗР. Гр. Шкла 1 ЗР. 35 к. Гр. Вребланы 1 ЗР. 4 к. Гр. Исканъ 4 ЗР. Гр. Звонека 4 ЗР. Гр. Лещанъ и Городище цетнерске 8 ЗР. Гр. Чолганы съ Свящ. 5 ЗР. Гр. Стронатинъ 1 ЗР. 36 к. Гр. Ставки 4 ЗР. 22 к. Гр. Романовъ 4 ЗР. 48 к. Гр. Подгородище 3 ЗР. 48 к. Мѣщане Подгрода 3 ЗР. Рада Коломыйска 50 ЗР. Гр. Чортовецъ зъ Свящ. 4 ЗР. 24 к. Госп. Іосифъ Домчевскій 2 ЗР. Гр. Росохатецъ и Прохнищи съ Свящ. 7 ЗР. Мѣсто Куликовъ 5 ЗР. 3 к. Гр. Борусовъ 1 ЗР. 47 к. Гр. Девятникъ 4 ЗР. Гр. Бороздовцѣ 4 ЗР. Гр. Островъ 1 ЗР. 10 к. Гр. Оттыневцѣ 2 ЗР. Гр. Городище Кроль. 1 ЗР. 3 к. Гр. Руда 1 ЗР. 10 к. Гр. Дуливы 4 ЗР. Гр. Помонята 2 ЗР. Гр. Ювче 3 ЗР. Гр. Станковцѣ 1 ЗР. 14 к. Гр. Голтовичи 48 к. Гр. Фрага 2 ЗР. 44 к. Гр. Ходоровъ 1 ЗР. 36 к. Гр. Сугровъ 2 ЗР. Гр. Иловъ 1 ЗР. 24 к. Гр. Держовъ 2 ЗР. 57 к. Гр. Кесовецъ съ Свящ. Вергановскимъ 2 ЗР. 9 к. Гр. Дроговиже 1 ЗР. Гр. Николаѣвъ съ Свящ. Шведзѣцкимъ 2 ЗР. Гр. Ивановцѣ 2 ЗР. Гр. Стильско съ Свящ. Павликовскимъ 3 ЗР. Гр. Веринь 2 ЗР. 12 к. Гр. Розвадовъ съ Свящ. Любинецькимъ 1 ЗР. 38 к. Гр. Заболотовцѣ 3 Зр. Гр. Межерѣчье 2 ЗР.

48 к. Гр. Вола 1 зр. Гр. Жыдачôвъ съ Ск. Антȣльскимъ 4 зр. Гр. Волцнѣвъ 1 зр. 48. к. Гр. Демна съ пар. Велечковскимъ 1 зр. Гр Чȣдолôвцѣ 2 зр. Гр. Роздôлъ съ пар. Шведзѣцкимъ 9 зр. Парохїя Чернева 2 зр. Пар. Манастирца 3 зр. $57^1/_2$ к. Пар. Сьокала $50^1/_2$ к. Пар. Вишнева 1 зр. 20 к. Пар. Лаховичь зарѣч. 6 зр. 25 к. Пар. Дȣбравки 3 зр. Пар. Мартинова 6 зр. Ч. парохъ Скалѣша 2 зр. Пар. Тȣмашовець 5 зр. Пар. Нювишь 7 зр. 27 к. Пар. Сѣвки 2 зр. Пар. Мельнича 5 зр. 10 к. Ч. Їерей Гарасьевичъ. 1 зр. Гр. Гôрнаньска 4 зр. Намѣстничество Роздôльске 42 зр. 56 к. Намѣстничесто Жȣравеньске 46 зр. 10 к. Пар. Должанскій зъ Корчина 5 зр. Парохїя Гôрне 4 зр. Сарники середнїи и долнїи 5 зр. 30 к. Сарики гôрни 2 зр. Гр. Свистельники 2 зр. Гр. Юнашкôвъ и Обельница 4 зр. 36 к. Гр. Насташинъ 2 зр. 12 к. Гр. Конюшки 2 зр. Гр. Шȣмляны, и Славентанъ 6 зр. 26 к. Гр. Рогатинъ 1 зр. 21 к. Гр. Кȣровичи 2 зр. 24 к. Гр. Соловыхъ 1 зр, 12 к. Пар. Кȣровичъ 1 зр. Гр. Миклашова 4 зр. 15 к. Священникъ зъ Миклашова 1 зр. Пар. Пôдгайчики и Погорилцѣ съ парох. 2 зр. 50 к. Гр. Ператина и Титевчиць 4 зр. Гр. Барилова 2 зр. Гр. Крывого, Средополець и Мȣкань 9 зр. Пар. старого Коссова 4 зр. Рȣсины зъ Дȣсанова 3 зр. Гр. Пôдбережцѣ 7 рз. 3 к. Їерей зъ Пôдбережець 2 зр. 30 к. Гр. Колодѣвка 3 зр. Рада Санôцка (додатокъ) 30 к. Парохїя Мишкôвъ 1 зр. Пар. зъ Мишкова 1 зр. Гр. Кловинцѣ 4 зр. Гр. Хлоповецька 4 зр. Свящ. зъ Хлоповець 30 к. Гр. Старый Коссôвъ 4 зр. Отъ гр. Скальского Деканатȣ 23 зр. 40 к. Градъ Чорткôвъ 5 зр. Гр. Бѣле 4 зр. 25 к. Гр. Бѣлобожница 2 зр. 30 к. Гр. Шȣлганôвка 6 зр. 22 к. Мѣсто Ягольница 8 зр. Гр. Коссôвъ 3 зр. 10 к. Гр. Ромашôвка 2 зр. 10 к. Гр. Звиначи 4 зр. 13 к. Гр. Сȣхоставъ 2 зр. 30 к. Гр. Гадинковець и Шванковець 5 зр. Гр. Городиславичи 13 зр. Гр. Скварева 5 зр. 40 к. Гр. Грибовичи съ Свящ. 6 зр. Преподобный Провїнцїалъ Коссакъ 4 зр. Гр. Винники окр. Львôв. 3 зр. 8 к. Гр. Пôдаркôвъ 10 зр. Ч. Св. зъ Пôдаркова 10 зр. Парохїя Нирковъ съ Свящ. 7 зр. Гр. Дворцѣ съ парох. и Викаримъ 15 зр. Гр. Гай нижный 3 зр. Гр. Милошовицѣ съ пар. 4 зр. 30 к. Гр. Запитôвъ 4 зр. 45 Гр. Лесничи 1 зр. 30 к. Гр. Боднарôвъ съ Свящ. 2 зр. Гр. Вырова, Соколова и Якимова 3 зр. Гр. Оувислы съ Свящ. 5 зр. Гр. Целїôвъ съ парохомъ 6 зр. Гр. Говилôвъ съ Свящ. 8 зр. Гр. Коцюбинець 5 зр. Гр. Пархачъ 3 зр. $5^2/_5$ Гр. Горожаны Великы 2 зр. Гр. Медина съ Свящ. 4 зр. Кȣлачковець, Госп. Баранôвскій оучитель въ Коссовѣ 1 зр. Свящ. Зваричъ зъ Соколôвки 1 зр. Иванъ Павлюкъ, Олекса Дрогомѣрецкій 5 к. Гр. Брȣстȣръ съ Свящ. 4 зр. Гр. Довжиньска 3 зр. Гр. Перекиска съ Пар. 1 зр. 30 к. Гр. Жȣкôвско 6 зр. Гр. Васильковецька 2 зр. Гр. Поморець 2 зр. 26 к. Гр. Рѣпенець 2 зр. 4 к. Гр. Залѣщикъ малыхъ 1 зр. 30 к. Гр. Пôдкамѣнь 3 зр. 38 к. Гр Яглȣшъ 1 зр. 6 к. Гр. Беньковцѣ 2 зр. 16 к Гр. Крылосъ 7 зр. Гр. Тысьменница съ Св 5 зр. Гр. Жашкôвъ 1 зр. Гр. Гологоры 8 зр

Разомъ 772 зр. 13 к.

(V. списъ настȣпитъ.)

Увѣстка.

Валько Мазȣръ, Господаръ изъ Новосѣлки, Домїнїи Щирецкои, Львовского окрȣга, оузвѣдȣеся о своего сына Григорого, котрый съ нимъ до Львова прїѣхавши, въ Сȣботȣ д. 26. Мая, вѣроятно въ мѣстѣ заблȣдивши, десь заподѣвся, такъ, що въ Львовѣ и сьлѣдȣ по нимъ не ма. Хлопецъ той мае 8 лѣтъ и 4 мѣсяцѣ, очи сивїи, жовте волосье; мавъ на собѣ полотнянкȣ, на головѣ шапкȣ дитиначȣ бѣлыми шнȣрками вышиванȣ. Ктобы такого хлопця де на селѣ доелѣдивъ, нехай помилȣе жȣрбȣ отця, и подастъ вѣсточкȣ до Новосѣлки.

Выдаватель и ôдповѣдательный Редакторъ Я: ПАВЕНЦКІЙ. Типомъ Михаила Порембы.